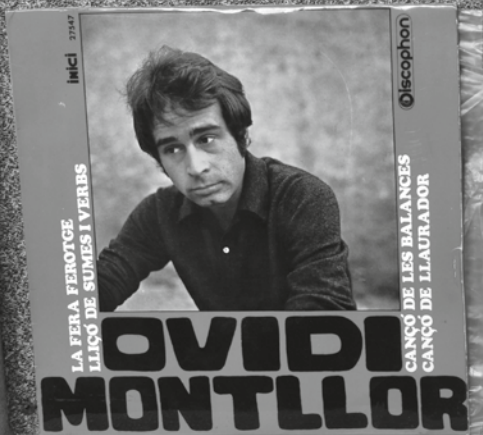

PERQUÈ VULL

A Ovidi Montllor

Bettor

mark-4

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR

93.52.243.243

CENTRE OVIDI MONTLLOR

PERQUÈ VULL *A Ovidi Montllor*

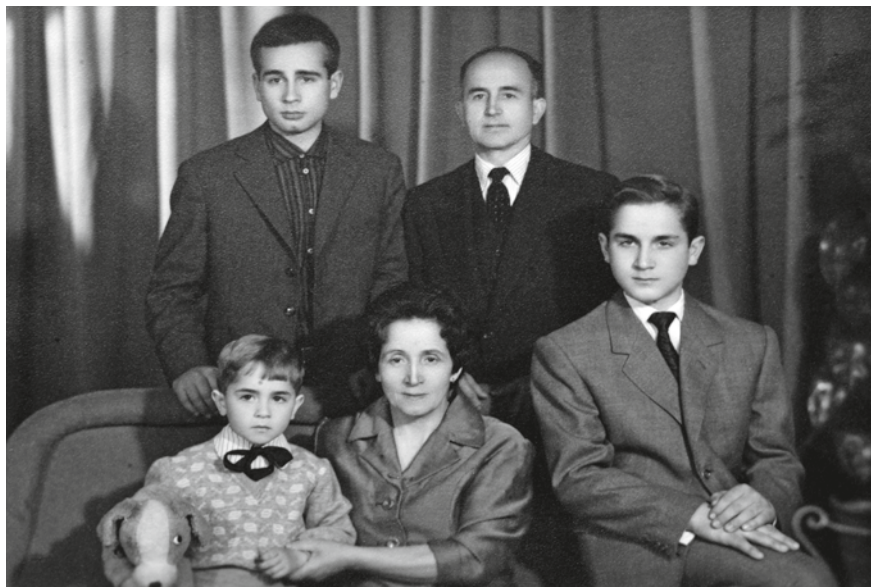

Foto Família: Josep, Isabel, Ovidi, Hèctor i Xavier. Any 1962.

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Tomàs Llorens
Miquel Navarro
Santi Pastor
Josep Sou
Feliu Ventura
Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

COMISSARI:

Mateo Gamón

Autor: Antoni Miró

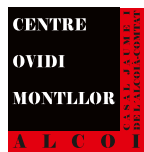
Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor

I també a Isabel-Clara Simó

Col·labora i Patrocina:

Sabadell
Fundació

© AMB-DISSENY

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

© DELS AUTORS

EDITA:

AJUNTAMENT D'ALCOI

MAQUETACIÓ: AMB i AGA

DIPÒSIT LEGAL: A 5-2020

GRÀFIQUES ALCOI S.L.U.

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

M Ó N O V I D I

A punt de fer vint-i-cinc anys de la mort d'Ovidi Montllor constata que no és el cas en què ha calgut arribar a una determinada data commemorativa per a traure de l'oblit un autor. En els seus últims anys ja va començar a manifestar-se una agitació que trencava una llarga època de precària presència pública, no per voluntat d'ell, és clar. Gossaria assegurar que aquella agitació no era sols pel fet que caiguera en la malaltia, tot i que afectava, sinó perquè entre les generacions joves l'havien descobert i buscaven la seua música. I a partir del seu traspàs, la valoració i la recuperació de la seua obra s'incrementa i ara considere que Ovidi es troba en un camí d'allò més positiu, integrat en el conjunt de la «cançó», de les músiques –catalanes, no cal dir–, inclòs en l'ampli ventall de músiques dels nostres dies, un panorama sonor molt ric i variat, per suposat quant a estils, com també quant a la procedència geogràfica de tots els territoris cataloparlants. Així, és indubtable que Ovidi Montllor ja fa anys que està nodrint, com un entre tants més, el mapa sonor de la música catalana del present. Tot això, en bona mesura guareix feliçment els anys foscos que va conèixer.

Apuntar aquest balanç de la seua trajectòria se'm feia necessari; elogiar la seua persona és difícil de reprimir, de lluny o de prop, tant per haver-lo conegut o tractat poc o molt, la seua persona era i és netament admirable; elogiar el seu treball d'actor, de compositor i de cantant també es fa difícil de reprimir, els qualificatius superlatius són els adequats; crec que Ovidi sobretot provocarà reflexions permanents a l'entorn de la seua obra i del seu temps, que és el nostre d'ara. Tanmateix, en aquesta oportunitat vull estalviar-me les percepcions més personals i acudir a un testimoni de Joan Fuster que em pareix molt pertinent de recordar o rescatar.

El llibre d'Ovidi Montllor *Poemes i cançons* (Barcelona: Galba, 1978) conté un breu pròleg de Joan Fuster i una cloenda de Montserrat Roig, però són les idees de Fuster les que ara, quaranta anys després, per la seua síntesi i lucidesa trobe que cal ressaltar. Fuster expressa que en el mapa de la cançó Ovidi té unes característiques netes, personalíssimes, vivament implantades en l'amarga realitat que ha viscut i encara suportem; llavors ens trobem en els anys setanta i ja ha desaparegut el general Franco. Així mateix, Fuster ja detecta en aquells anys que Ovidi –igual que altres músics–, cantant, va assumir les nostres reivindicacions col·lectives més urgents, va establir uns contactes amb el poble que ni els intel·lectuals ni els polítics no tenien al seu abast, i en aquelles pàgines Fuster ja denunciava que els beneficiaris d'aquella minsa autonomia no li hagen fet justícia, «fins i tot sembla que tendeixen a oblidar-se'n»; i l'oblit ausades que va ser alambinat i cínicament persistent.

Un altre aspecte que Fuster apunta en aquestes pàgines també em sembla especialment important. Escriu Fuster: «una de les rèmores pitjors que arrosseguem, els cataloparlants, és l'innúmerable “fet diferencial” del dialecte. La cançó finalment ha trencat els prejudicis ancestrals, i una transfusió de fonètiques i de lèxic, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, ha pogut consumir-se positivament gràcies als cantants i als seus discos. Això no ho han sabut valorar els sàtrapes de la política i de la vida cultural “oficials”: sàtrapes i sapastres.» La citació és llarga però em pareix ben pertinent considerar-la en la seua amplitud. Ha estat així, la cançó ha trencat els prejudicis, ha circulat i circula, vulguem o no, arreu d'uns territoris o països catalans reals, on les músiques potser seran un món en minúscula però una fet autèntic en el seu desenvolupament, al marge de la vida cultural oficial de l'Estat en majúscula, que les oculta. Aquest àmbit de la música –no cal dir, en quina llengua– es desenvolupa en tots els di-

alectes –Raimón, Pi de la Serra, Llach, Maria del Mar Bonet, Ovidi, entre tants altres– i abasta tots el territoris.

I, a la fi, encara lligant amb aquest fet diferencial del dialecte, davant la densa força que té el castellà com a llengua vehicular –un fet incontrovertible i, no ho amaguem, probablement irreversible–, cal valorar encara més Ovidi Montllor per la qualitat i la potència de la seua dicció la qual caldria prendre com un dels millor exemples –pel que fa a l'àmbit del País Valencià– en l'aprenentatge de la fonètica, en el cas dels aprenents, i del reconeixement o perfeccionament dels sons en el cas dels parlants que vulguen superar-se en la seua pronúncia; no cal dir que tots els ensenyants, els professionals que treballen en els mitjans de comunicació, els cantants, les corals, etc., disposen d'un exemple excel·lent en les cançons de l'Ovidi, juntament amb Raimon, que en aquest aspecte no poden ser més complementaris. En aquest cas, tots dos mantenen una dicció del que es pot considerar un valencià natural i genuí, naturalment encara viu en les seues comarques d'origen; lluny de les particularitats de les tantes parles locals de Vinaròs a Guardamar, perfectament dignes i amb gran valor social, però davant la pressió del castellà cal apuntar referències pel que fa a models de llengua pública. Sens dubte, és evident que també la fonètica d'aquests cantants és valorada, el que trobe a faltar és que es notara més en la vida pràctica, en els àmbits professionals, en especial. Així, Ovidi, per totes aquestes coses, és i serà una lliçó i un exemple permanent, com a persona i com a artista; una presència sempre reconfortant, una referència excepcional de la qual sempre aprendre.

VICENT BERENGUER

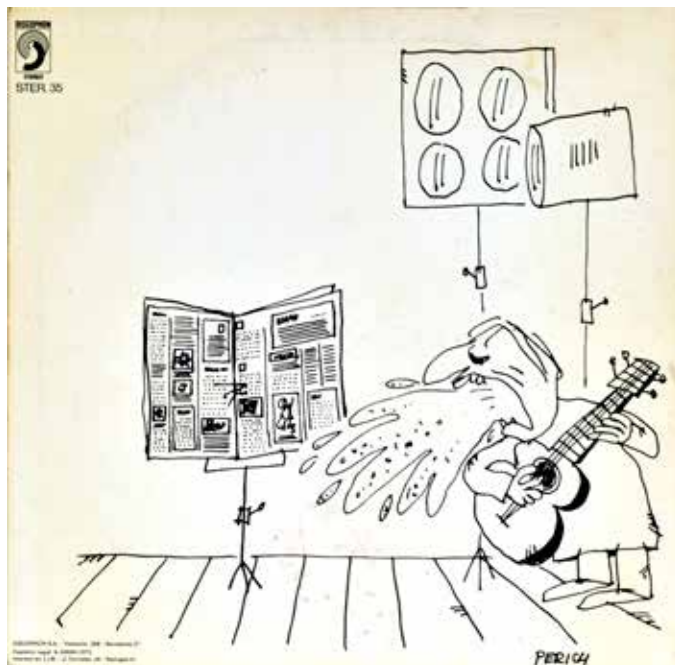
Novembre 2019

Representació teatral de “La Muralla China”, de Bertolt Brecht, amb la Cassola, l’any 1965, Alcoi.

Festes de Moros i Cristians. Any 1976.

Disseny del disc i portada Andreu Alfaro.
Contraportada del disc "Un entre tants".

P E R Q U È V U L L

Plovia, aquel día. Perquè vull!
Perquè tinc ganes que plugués!
Sortia ella de casa, Perquè vull!
Perque tinc ganes que sortís!
Tenia jo un paraigua. Perquè vull!
Perquè tinc ganes de tenir!
Vaig dir-li de tapar-la. Perquè vull!
Perquè tinc ganes d'ajudar!
Va dir-me. Encantada!. Perquè vull!
Perquè tinc ganes de encantar!
Va a arrapar-se a mi. Perquè vull!
Perquè tinc ganes d'estimar!
Vam viure un món preciós. Perquè vull!
Perquè tinc ja ganes de viure!
Després vàrem parlar. Perquè vull!
Perquè tinc ganes de parlar!
Vam volar pel món. Perquè vull!
Perquè tinc ja ganes de volar!
Vam sentir un món nou. Perquè vull!
Perquè no m'agrada aquest!
i el vam veure millor. Perquè vull!
Perquè sé que és millor!
Vam menjar el més bo. Perquè vull!
Perquè sé que es pot menjar!
Vam viure amb gent molt bona. Perquè vull!
Perquè estic tip del contrari!
Tot era meravella, Perquè vull!
Perquè estic fart de fàstics!
Tot era de tothom. Perquè vull!
Perquè tot es de tots
Acabe la cançó. Perquè vull !
Tot comença en un mateix.

OVIDI MONTLLOR

OVIDI EN EL MAR NEGRE DE LA MEMÒRIA

I

L'emperador August envià Ovidi al Ponto Euxí per haver estat testimoni d'un episodi protagonitzat per la seua filla Júlia. Molts erudits han remenat en les aigües tèrboles de la Roma imperial a la recerca del motiu que mogué August a dictar l'ordre d'aquell viatge sense retorn. Potser, temerosos de les represàlies, s'estimaren més silenciar alguna escena fosca i fer l'òbila quan el governant castigà en la persona del poeta la conducta de la seua familiar.

El Ponto Euxí també és conegut com el Mar Negre. Aleshores venia a ser el destí d'aquells ciutadans difícils amb el parer imperial que essent de procedència il·lustre no podien ser ajusticiats com qualsevol plebeu.

El Mar Negre era un territori inhòspit, habitat per tribus salvatges que batejaren així, Ponto Euxí, aquelles aigües profundes perquè la manca d'oxigen les vernissava d'un color de rovell on les plantes morien asfixiades. I tot això a pesar que el Danubi aboca el seu ric cabdal després de travessar Europa i es troba amb les aigües templades de la Mediterrània acaronant el seus costers.

Ovidi no tornà del Mar Negre. I amb ell se n'anà el testimoni que l'emperador August silencià. Tanmateix els versos parlaren per ell mentre Júlia marxava a l'altre món arrossegant les seues frivolitats fins que el temps la convertí en una anècdota.

Ovidi no tornà del País Negre del nepotisme. I amb ell se n'anà el testimoni que moltes institucions silenciaren. Potser no els agradava el seu rostre de borrasca o potser els resultava massa visceral aquella veu argilenca. Tanmateix les seues cançons parlaren per ell mentre els sàtrapes marxaven cap a destins mesquins fins que foren coronats amb brossa en el paradís mediocre que ens llegaren.

Ovidi no tornà del País Negre. Tanmateix és present tothora.

II

La memòria no és una aigua embassada amb ferum de paramecis. No és el clot on els peixos abissals engreixen a força de menjar-se els uns als altres. Ni el defici dels cullerots en la seua metamorfosi.

Perquè la memòria rep, com el Mar Negre, l'aigua del Danubi i les seues nissagues germàniques. Allí arriben gitanos bohemis que travessen Transilvània les nits de lluna plena i s'ennueguen amb gas fins elevar un psalm al sepulcre d'Europa.

La memòria rep, com el Mar Negre, l'aigua mediterrània declinada en el Dret Romà i l'àgora hel·lènica, les fulles platejades de l'olivera amb el seu cànon civilitzat, còctels epicuris servits amb la veu rogallosa de les albadès.

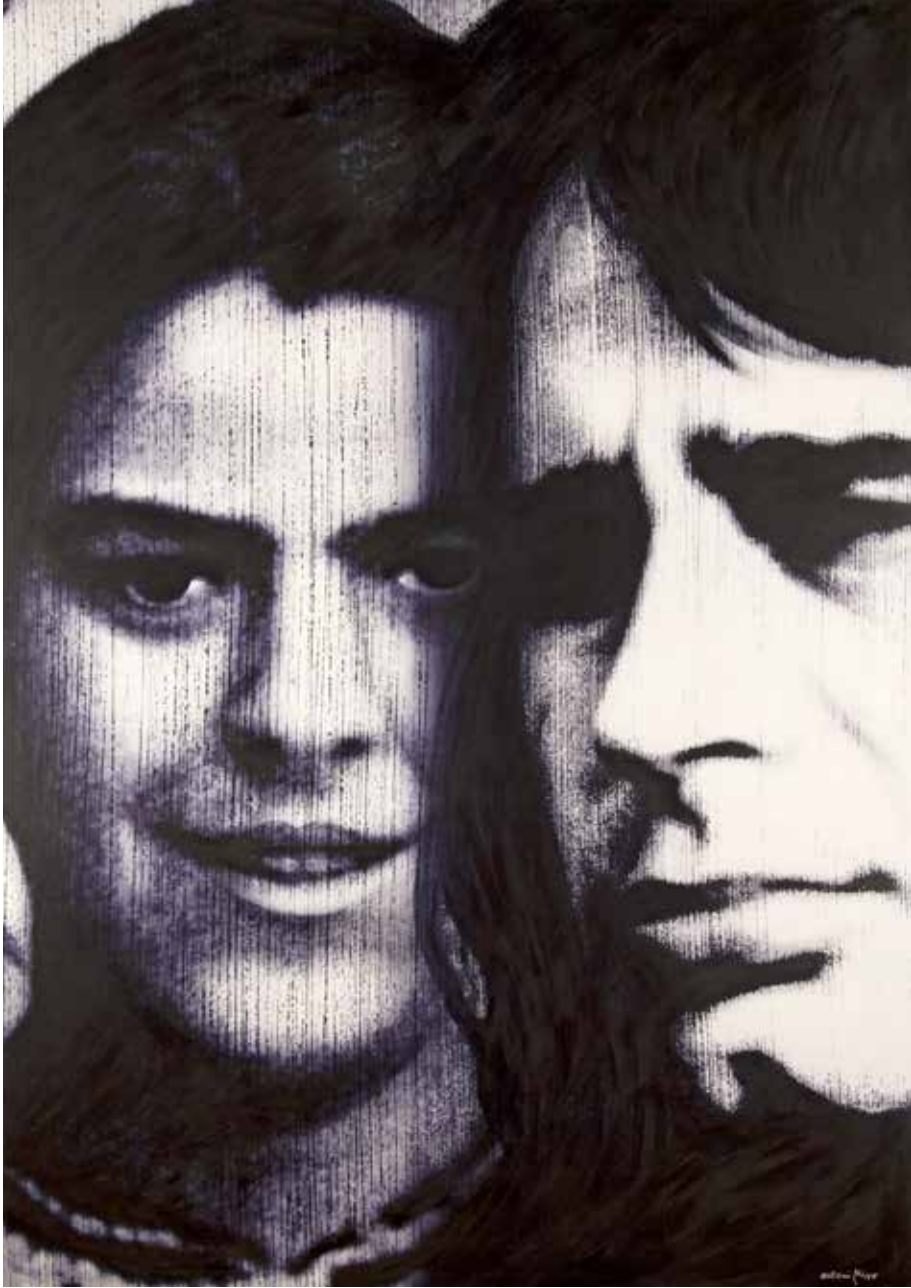
III

La memòria rep, com el Mar Negre, els embornals de la Transició amb líders presumptuosos, televisions enllaminades, barra lliure i cultura esclava, sagristans pedagògics i xerraires municipals, feixistes de guant blanc i demòcrates a temps parcial, banquers fraudulents i fariseus constitucionals, mercaders universals i agents contra l'estat del benestar, cartilles de racionament i sofre, salmòdies del desencant, súbdits i no ciutadans, patrimomi d'assessors i gestors més que de mestres i metges.

La memòria, rep, com el Mar Negre, però, les aigües transparents on cada volta que ens mirem per reconèixer'ns ens aguaiten els ulls d'Ovidi desvelant les estafes i redimint els peixos morts de la renúncia, el xantatge i l'expoli.

Ovidi i Ovidi marxaren a l'exili del Mar Negre castigats per ser testimonis del seu temps. Hui ningú recorda el motiu de la sanció i, en canvi, tots evoquem la seua integritat tatuada amb tinta vermella en la pell de la memòria.

JORDI BOTELLA

ANTONI MIRÓ

A Tereseta i Ovidi 2013/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleug, 162x114)

Foto: JOSE GARCÍA POVEDA

Ovidi en la pel·lícula de Toni Canet Benifotrell.

Foto: XAVI TEROL

Homenatge al Ovidi, Teatre Calderón Alcoi, 1995.

Foto: XAVI TEROL.

Pep Cortés, l'Ovidi i Jana, 1992

Foto: XAVI TEROL.

Ovidi Montllor i Antoni Miró. Casa de Cultura, 1990.

Foto: JOSE ALEIXANDRE. Homenatge a l'Ovidi Montllor, Generalitat Valenciana amb Joan Lerma, 1995.

Foto: JOSE ALEIXANDRE. Ovidi Montllor amb Carmen Alborch i Lluís Berenguer, Generalitat Valenciana 1995.

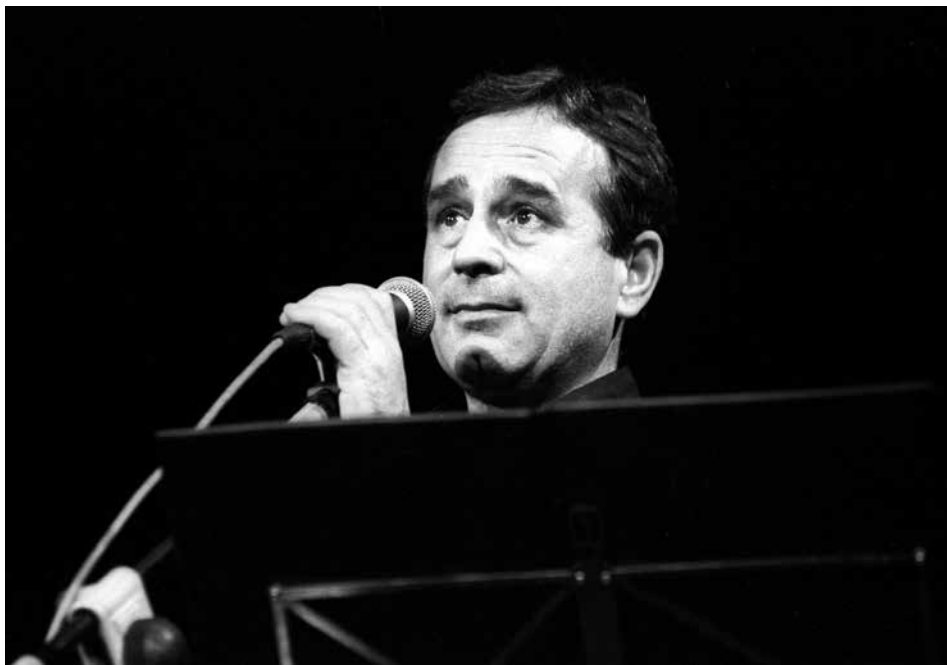

Foto: MANUEL MOLINES.

València 1993.

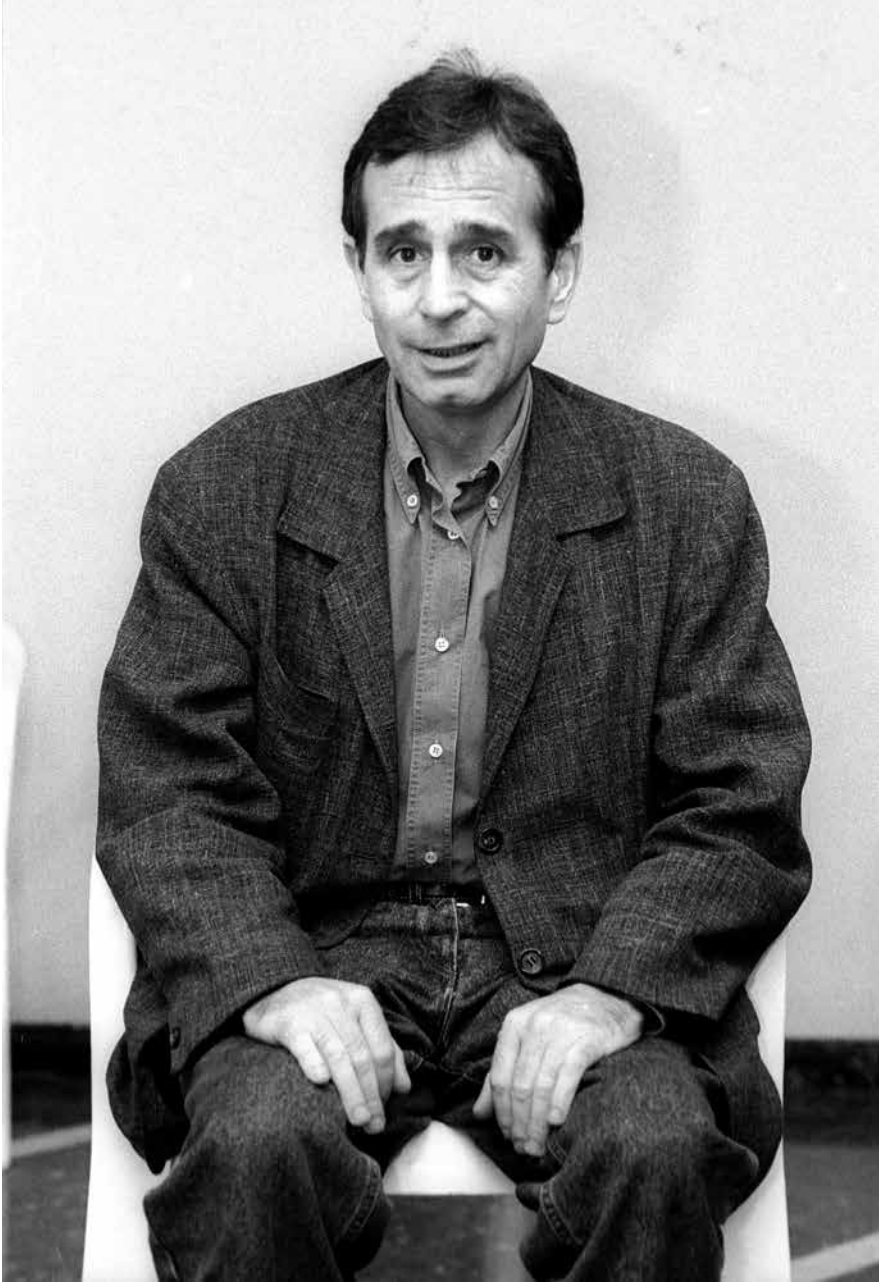

Foto: MANUEL MOLINES.

València 1994.

Foto: PEP FUSTER.

Els gestos del poeta. Concert a Castalla 1993.

Foto: PEP FUSTER.

Els gestos del poeta. Concert a Castalla 1993.

E L V I

No podia faltar el vi damunt la taula.
Una solemnitat, un ritu que venia
des de la nit: el vi encenia la taula,
encenia la casa, encenia la vida.
Una vella litúrgia nocturna, inescrutable,
encenia la sang, palpitava en els ulls.
Una solemnitat, un ritu que venia
des de la nit, la nit febril de la caverna.

El vi begut, en casa, a l'hora de menjar.
S'oficiava el vi, lentament i greument.
Parle del vi dels pobres. El vi que ens feia forts.
Un tros de ceba crua, un rosegó de pa,
i un got de vi solemne. Parle del vi dels pobres,
begut solemnement, l'aliment de la còlera,
el vi o sosteniment de l'afany o la ràbia.
El vi de l'esperança, el vi dels sacrificis,
l'esperança rompuda, plantar cara a la vida.

V. ANDRÉS ESTELLÉS

XAVIER PEREZ VAQUER.

L'Ovidi 2003, pintura.

Fragments del poema dramàtic “Homenatge a T” de Jordi Botella

(Estrenat per la Cia. Dependent al Teatre Calderón d’Alcoi el 29 de maig de 2013, amb direcció de Pepa Miralles, música de Moisés Olcina, audiovisual de Xavier Cortés i representat per Pep Sellés i Rosanna Espinós)

Com un record d’infantesa
Sempre recordaré
A la Teresa
Ballant el vals...

Ella pujava de la Riba
Com una papallona
Revolotejant els esbarzers ...

Ens ensenyà a ballar
A cantar i a estimar
D’això ella era
La que més sabia...

“Teresa Teresa” repetia l’eco
Guarda’ns del mal averany
Del mal d’ull de la fam...

Tots els xiquets la seguíem
I jo el més curt de talla
M’abraçava al seu brial
Com si anara a volar...

Amb una floreta al seu cap
I un mocador negre al coll
I falde llargues
I un cigarret
Ara dansava davant els rostres
De cendra que se la miraven
Amb compassió ...

Mig descabellonada
Ens mostrava les cuixes
I ens donava lliçons
D’anatomia
De lluny se’n reia dels posmes
Nyànyeres borinots
Se’n reia dels queferosos ...

Ella ens va dir d’on veníem
I que els Reis de l’Orient
No existien
Ni llop ni esperits
Ni feres ferotges
Ni palmes beneïdes...

De sobte arribà el primer avió
Musell de tonyina en l’almadrava
Pim-pam-pum de fira ...

Potser fou l’últim fet
Amb algú que estimés
Abans que un bombardeig
La tornés boja...

Anys després
Ens parlava de l’amor
Com la cosa més bonica
I preciosa
Sense pecat
Com un Viaducte
Per damunt del mal ...

Va ser la riota dels grans
I la mestra més volguda dels infants
Escarnida per sagristans
Princesa dels comedians...

Un dia no pujà la Riba
Un-dos-tres-un-dos-tres
Féiem un rotlle els xiquets...

“Ara de gran comprenc
Tot el que per tu sent
I et llence un homenatge
Als quatre vents...”

Foto: PACO GRAU.

Homenatge a T 2016. Companyia La Dependent.

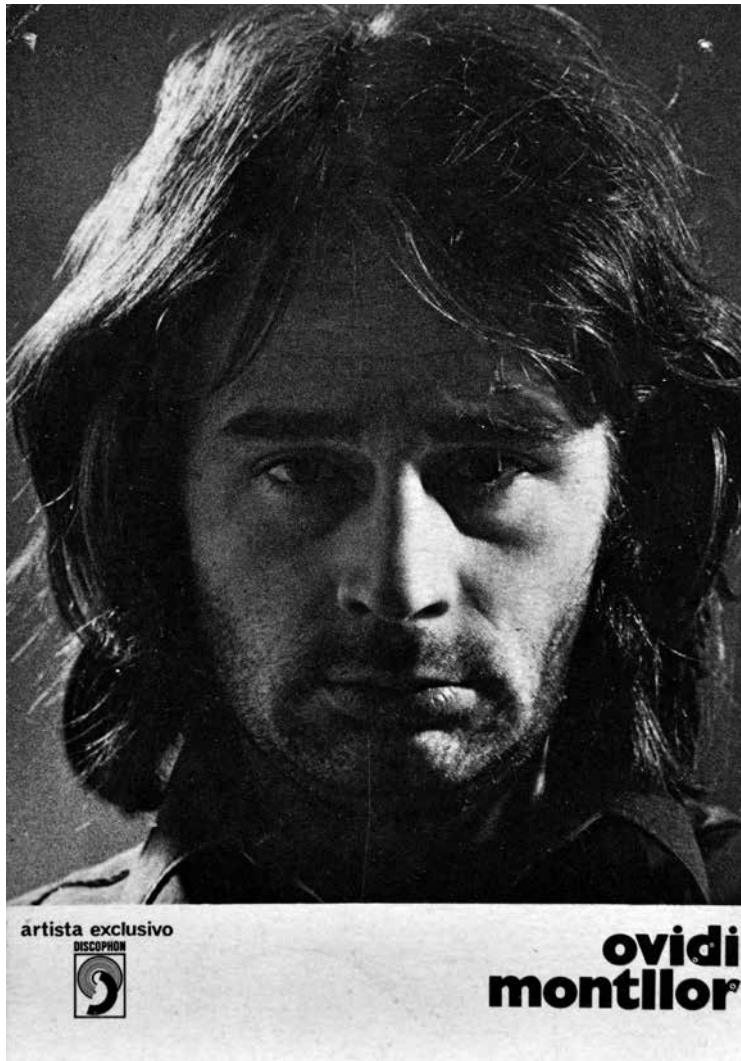
Foto: PACO GRAU.

Homenatge a T 2016. Companyia La Dependent.

ANTONI MIRÓ

HOMENATGE A T 2013/ Alcoi (Acrílic s/paper, 54x38).

PARTICIPEN EN AQUEST HOMENATGE A L'OVIDI:

ADRIÁN GAMON - ANTONI MIRÓ - ANTONIO REIG - DANIEL BENITO - GILBERTO DOBÓN - JAVIER MONTLLOR - JAVIER PÉREZ - JORDI BOTELLA - JOSÉ JEREZ - JOSÉ ALEIXANDRE - JOSÉ GARCÍA POVEDA - LLORENS CALABUIG - MANUEL MOLINES - PACO AGULLÓ - PACO GRAU - PASCUAL LUCAS - PEP FUSTER - PEDRO BARRACHINA - QUICO CARBONELL - ROSA FRAJ - SONIA TORRES - VICENT BERENGUER - XAVI TEROL

COORDINACIÓ: MATEO GAMÓN

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inepressionisme (Itinerant 2003-2004)
 3. JORDI VILA. El soroll de món.
 4. MÓN D'ANTONI MIRO. (Itinerant 2003-2004)
 5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
 6. SENTO MASIA. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
 7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
 9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
 10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
 11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
- 2005 12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
 13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
 14. RAMÓN PEREZ CARRIO. Paisatges de la Bretanya.
 15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
 16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
 17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
 18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova taumàquia.
 19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
- 2006 20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
 22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer viure.
 23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
 24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
 25. JOAN MIRÓ. Femmes.
 26. EDUARD CORBI. L'altre jo L'altre Alcoi.
 27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
 29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
 30. RAMON MOLINA. Finestres.
 31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuijar (Itinerant).
 32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
 33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
- 2008 34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
 36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
 37. MILA GÓMEZ I VITÓRIA. Joies del S. XX i XXI.
 38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
 39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
 40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
- 2009 41. Mª LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
 42. ARCADÍ BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
 43. JOSEP BOU. El bosc de les paraules.
 44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
 45. XIMO CANET. Safra, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
- 2010 46. JOAN BENNASSAR. Camí de llenaire.
 47. CHO SANG-HYUN. Pintures-Monotips.
 48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
 49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
 50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
 51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
- 2011 52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
 53. JAUME ROCA-MORA. Encast determinant.
 54. ANGEL MÉS-YEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
 55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
 56. JORDI VILA LLACER. Infinitud.
 57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
 58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
 60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
 61. D. MILLAN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transèints.
 63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
 64. ORFEU I PARIS. Animes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
 66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
 67. RUBEN FRESNEDA. Alfanumèrics
 68. TINO PLA. Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
 70. Mª LLUÏSA PÉREZ I DIDAC BARQUERO. Mirades.
 71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
 72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
- 2016 73. EDUARD CORBI. L'espai del silenci.
 74. VERONICA LORENZO. L'altra mirada.
 75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
 76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
 77. XAVIER MOLLÀ. Ètèria.
 78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.
- 2017 79. PAU SELLES ALÓS. Idea de paisatge.
 80. A. MONER/S. CARRATALÀ. Els cossos agredits.
 81. JORDI VILA. Extracció.
 82. JUANI RUIZ. Instants.
 83. RODOLFO TORRES. Un home que fa en el Sud.
- 2018 84. METÀFORA. Encenalls de Poesia Visual.
 85. LLUISA FUSTER. Trajectòria artística.
 86. PETER BURKE. Un món únic.
 87. MAURE PASTOR. Construccions humanes.
 88. MIQUEL NAVARRO. Dibuijos.
- 2019 89. LLIBRES OBJECTE. Eines d'Art.
 90. INTANGIBLES. Col·lectiva.
 91. INVISIBLES. Grup Matèrics.
 92. EDUARDO MIER. Marea negra.
 93. MARIA PENALVA. Brujas & Furias.
- 2020 94. ISABEL JOVER. Oblidades per la Història.
 95. OVIDI MONTLLOR. Perquè vull.

**CENTRE
OVIDI
MONTLLOR**
ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

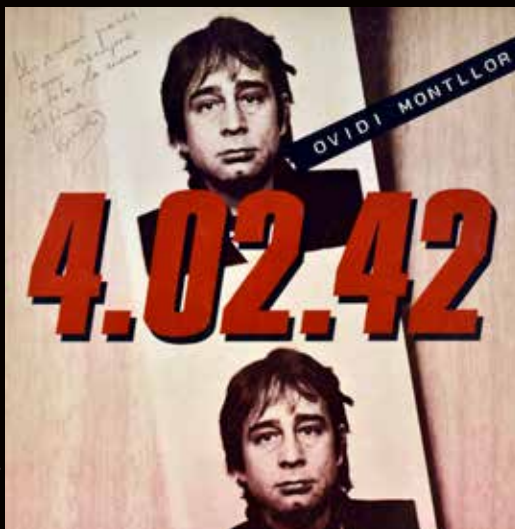
ALFONS ILLA D'ALCOI
ALFONS ILLA D'OTOS

Sabadell
Fundació

PERQUÈ VULL *A Ovidi Montllor*

Alcoi, 4 Febrer - 27 Març 2020

Disseny disc: Maria & Peret

Disseny disc: Antoni Miró

Col·labora i Patrocina:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

AJUNTAMENT D'ALCOI

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALÈNCIA

Sabadell
Fundació

